

REPTÉ

FACULTAT
DE FÍSICA

MAIG 78

M. CARDI ROUQUET

NOTA : DIBUIX TRET D'UNA ESCENA DE "LA TORNA" DE "JOGLARS"

4

llibertat d'expressió (R.I.P.)

 UNIVERSITAT DE BARCELONA

Biblioteca de Física i Química

Què passa a aquesta casa?, del que ens hem enterat volem informar-vos. Per exemple podriem començar dient que manquen només dos mesos perquè l'actual degà, el doctor Marqués, hagi de deixar el seu càrrec. Aixó, evidentment, fa el seu mullader a certs sectors de la Facultat.

Hem cercat informació dels possibles candidats. Per ésser degà cal ser catedràtic: aixó limita la possibilitat a uns pocs.

Per part dels PNN, sabem, hi han hagut propostes de que l'actual degà abandonés el càrrec anticipadament, no perquè n'estiguin descontents del tot, segons sembla hi han hagut moments de força entenediment a diferència del que havia passat amb degans anteriors, sino perquè qui entrí de nou enfoqui ja amb totes les energies els problemes de de la contractació; que del contrari, sembla ésser, quedarien penjats enmig del canvi.

El lloc del degà sembla, alguns cops, d'instable equilibri. Però hi hauran molts interessats en ser-ho? Els "deganables" (perdoneu els puritans, però ho fem per semblança

amb allò dels "ministrables") han d'ésser, com ja hem dit, catedràtics. Aixó ens limita el camp als doctors: Orús, Garrido, Pascual, Codina, Vidal, ~~Fulgenc~~ Marqués. Però és de creure que no tots ho voldrà ser. Uns ja ho han estat fa relativament poc: és el cas dels doctors Marqués i Orús. Però per saber-ho el millor és preguntar...

ASSEMBLEA D'ESTUDIANTS

Ve de lluny que els estudiants no anem a les Juntes de Facultat. El motiu es perd enrera, en gran part diguem que es degut a la mínima representació que tenim (el propi Rector, doctor Badia, reconeixia implícitament aquest fet a l'entrevista en exclusiva que li va fer Revista de Físiques, No. 7), que recordem és de cinc estudiants per tota la Facultat (!!).

El que sí passa és que ens veiem totalment aïllats de qualsevol decisió. En gran part degut a la nostra pròpia desorganització. És d'ací de on ha nascut l'idea de crear una assemblea d'estudiants, que unís la força de tots plegats, de cara a aconseguir el pes específic que la "legalitat" encara vigent ens nega i que la nostra desorganització adoba. Què passarà? el que sí podem dir és que si esperem el proper capítol podrà ser massa tard.

BOICOT AL BAR

Fa poc es va fer un boicot al bar de la Facultat, no sabem amb quin éxit, segons sembla per manca de pagament als treballadors del mateix. Ja seria hora de que ens plantejéssim de fer-ho per la qualitat i preu dels seus "serveis". Ens hem informat de que el contracte del bar és anual i la seva otorgació està en mans de les autoritats de la Facultat. Entretant brindem amb la mosca que fa uns dies un company es va trobar al got.

BIBLIOTECA PER LES TARDES

Qui s'encarrega de la biblioteca? No volem ni saber-ho, el fet és que no fa tant malament com sap. La "mini-biblioteca" de planta 2 està a càrrec exclusiu d'una companya, estudiant d'història, en qualitat de "bibliotecària para todo", doncs no solzament s'encarrega del tràfec de llibres, sino que ha de fer la feina d'habitual ajudant que sol existir en aquests llocs, recordem, per exemple, que al seminari de Químiques hi fan dues bibliotecàries i un bidell (potser allí es passen!), i fa poc es va donar la curiosa circumstància de que, en més d'una setmana, no van escombrar la biblioteca, recollir els paprers de la paperera ni la cendra dels cendrés.

Per si aixó fos poc, els alumnes de tarda no poden fruit de biblioteca, doncs no hi ha ningú encarregat de ser-hi a aquestes hores, i quan la bibliotecària matinerana es posa malalta, també són manies!, no te cap mena de substitut, com sol passar en tots els llocs de treball.

Tot un drama, senyors...

**CALDRIA CONTROLAR ELS
PREUS DE LES CONSUMICIONS
AL BAR. QUI HO FA?**

FESTA MAJOR

No trobem altra manera de calificar el dia onze d'abril. Dia emocionant i esperat. Al dematí una assemblea de Facultat havia de determinar el destí del projecte d'assemblea permanent; a la tarda es reunia una seriosa Junta de Facultat. S'anava a demanar la dimissió del Degà?.

A l'hora del dinar, al bar, un PNN ens explicava com ells estan dividits

segons ell clar, els propis PNN, els que manen i els que no (inclús feia unes especulacions respecte als seus respectius) i venia a dir com tots els que "manaven" estàvem d'acord en demanar aquella dimissió, assenyalant com candidat privilegiat al dr. Pascual. Què va passar a la Junta? res?, la dimissió evidentment no es va produir. Però tot no varen ésser especulacions futils, els candidats poden seguir-ho sent, i més enllà del paper dels estudiants en aquest entrellat, qui ho dubte, d'interesos, el dimarts, pels passadisos, l'aire duia una altre pregunta: que passaria si realment hagués passat, o passés, el que es creia que anava a passar?. El que sí podem dir, és que l'opinió general dels estudiants era de que el que no s'haguessin produït aquells fets era positiu, doncs, almenys, permetia que aquests tinguessin temps d'organitzar-se.

COMISSIÓ ESPORTIVA:

Dimecres 10 maig :

BIOLOGIQUES

FISIQUES F.C.

*Camps universitaris,
no hi falten !*

Nota: La redacció agraeix al company Jordi Ortín, que ens fes donar compte de que el títol correcte era REpte i no RET com havíem publicat al passat número. En agraïment se li regalarà una pilota de ping-pong, igual que al guanyador del concurs de títols Josep Arasa i Martí (Rassi).

Recordeu que per posar-vos en contacte amb la Revista, podeu utilitzar la bústia que és a la Biblioteca de Planta 2. Els de tardes el podeu llençar en un sobre per sota la porta !!!

Bustia

Es extraordinario contemplar la velocidad a la que se trabaja en esta Facultad. Programas extensos son digeridos en poco tiempo, pocos o nadie, metabolizan reposan y analizan el contenido de unas disciplinas cuyo valor científico, filosófico, sociológico e incluso alquímico es incuestionable. Las bases fenomenológicas de esta ciencia no se ven ni por casualidad, el poco laboratorio que hay se convierte rápidamente en un deber y en un "ir para no catear" . !No se puede dilapidar así un potencial humano tan grande! .

La vitalidad desperdiciada en el sufrimiento por el aprobado; un largo ciclo de memorizar-aprobar-olvidar llena nuestro historial académico. El deber de sacar matrículas para llegar a "ser algo" . Es practicamente obligatorio conseguir el laureado doctorado alrededor de los 25 años. Es necesario ir ascendiendo por la pirámide viviendo engañados cuando las verdaderas ilusiones hace tiempo que se perdieron.

En las ciencias, señores míos, siempre hay que avanzar, no detenerse....Y esto es cierto, pero no confundamos el avance con el engaño.

La Física (la ciencia en general) es hermosa, tanto porque su construcción tiene como centro al hombre y su vínculo es el Universo en una acepción muy general, como por la filosofía que esta conlleva (y no hablaremos aquí de su repercusión en la sociedad). Si el hombre de occidente resolvió un día andar su camino para explicar la realidad de las cosas mediante el razonamiento (deductivo, inductivo etc), nos es grato contemplar al ritmo de la historia, el EXITO de las variadas disciplinas científicas. No éxito en cuanto a repercusión social (aquí si hay cosas que realzar y detractar), sino éxito en cuanto a "maravilla" , a alegría intelectual; éxito de teorías que fracasan,

victoria de teorías extrañas que galopan explicando hechos en apariencia simples. Es posible que sólo este éxito nos lleve algún día a las estrellas o que libere a la persona de la esclavitud del trabajo y del hambre ; quizás ese éxito nos destruya (y el responsable siempre será el hombre) .

El simple hecho de poder predecir la trayectoria de una partícula en Mecánica Newtoniana, es algo que debería asobrar-nos continuamente, sin embargo a veces incluso nos llena de aburrimiento pareciéndonos tristemente monótona. Y es que, monótonas son las clases en nuestra Universidad; muchos profesores llevan años dando la misma asignatura con el consiguiente mecanicismo y pérdida de interés hacia la clase ; un sentimiento derrotista hace que todos nos sintamos tristes y que la situación vaya degenerando, y para el colmo tenemos que pudrirnos cuando tengamos la licenciatura. Esto hace que, lamentablemente no veamos en la ley de Newton y en las otras leyes, más que la fórmula (sin que falte en muchas de ellas, por supuesto, una rigurosa demostración matemática) .

No hablemos ya de la teoría Cuántica y de la Relatividad ; aquí ya no pensamos, nos limitamos a empollar masas de recetarios matemáticos a una velocidad que hubiera sorprendido a nuestro gran amigo Schrödinger. Es curioso entonces, como aceptamos dócilmente pero de manera puramente formal, hechos y paradojas, conceptos que el sentido común (el sentido cotidiano) tildaría de imposibles. Las ideas, conceptos y filosofía encerradas en estas dos modernas disciplinas lo son en FORMATO GIGANTE (y no hablemos del desarrollo tecnológico que llevan a sus espaldas), jamás en la historia de la ciencia ha sucedido nada igual; y sin embargo, el hastío que llevamos todos encima (profesores, alumnos, .TODOS) hace que nos quedemos tan tranquilos, de mane-

-ra que al cabo del primer mes de clase ya nada nos sorprende en absoluto. Han pasado a formar parte de nuestro sistema formal y lingüístico.

Lo cierto es, que alguna vez todos nosotros nos hemos encontrado un poco, allí detrás de los números; al hacer esto, encontrar un principio de satisfacción, comprendíamos lo que es la verdadera Física, ese verdadero sentido de la unión del hombre y la fenomenología de la naturaleza (en la cual está incluido el mismo). Un día después todo eso que da olvidado. Pizarras llenas y de la Física sólo un nombre vacío; el aprobado, la tesis o un puesto cualquiera de trabajo, y el sedentarismo. Antropológicamente el hombre es un animal muy raro, es capaz de construir un hermoso edificio acristalado y después ser lo suficientemente estúpido como para quedarse en el exterior vociferando el resto de su existencia que él es el autor.

Por favor, no seamos tan veloces, hagamos lo posible por acortar los programas para que de esta manera asimilemos el verdadero contenido de la materia, detengamos la máquina absurda en la que estamos metidos. Seamos científicos en una palabra, personas que buscan la explicación, la belleza y sobre todo la verdadera naturaleza de las cosas.

No seamos estatuas vacías y huecas con un título en la mano.

Somos los hombres huecos
los hombres embutidos
nos inclinamos juntos
con las cabezas llenas
de paja .

T.S Eliot

D. García

Alumno de Físicas.

la veritat, sempre local.
és senzilla, petita i bonica

Penso que, el fet de que Jesucrist ens parlés en paràboles no pot ésser casual, no crec, com diuen els erudits, de que n'era una forma de parlar a aquella gent inculta. Mes aviat crec que és com parla el que no te perque lluir-s'hi.

Imagineu un matí d'estiu i un mestre llatí, coneixedor del sistema decimal, exigin als seus alumnes multiplicar dues xifres en dígets romans, el mestre sabria el que te que donar l'operació pero als alumnes no els hi quedaria mes remei que comptar amb els dits, tot i admiran-se del saber del seu mestre i no comprenent com s'ho feia. Evidenment el mestre servaria les distàncies, no diria mai el secret, ell es un geni, un déu, un ser suprenatural va trobar la fórmula màgica, la paraula que no diu tot, amagada en algún llibre, i no consentirà que ningú la trobi sense els mateixos esforços i anys que ell va emprà; es un procés de selecció.

Es clar que els deixebles mai no podrien dir si es un sabata, que manté encesa la seva aura per fórmules màgiques o es un artista que disfruta tant amb la seva obra i retoca tant l'escultura (substituint termes tant clars com, potingues per a rentar, per coses com "elementos tensoactivos") que no es pot trobar aquell nucli de fang en que tot va començar.

enric

dia 20 del mes de les il·lors

CULTURA GENERAL:

El personatge de la foto es diu Iñigo Cavero, i no és mi creuat ni conqueridor de res, com el nom podria donar a entendre. És senzillament ministre d'educació (nacional?). Entre altres coses es pot constatar com afecta l'inflacció als membres del del Govern... i és que estan que exploten per no res!

(Coleccionable)

PAUSA

En el curs d'anàlisi de primer, hi ha una petita secció d'un tema, que pot passar desapercobuda, que és extraordinàriament misteriosa.

I pot passar desapercobuda perquè es tracta d'un concepte que s'ha divulgat molt. Ens hi hem familiaritzat, de tal manera, que quan ens l'exposen clarament i elemental, no en fem ni cas. Es com si no ens diguessin res de nou, de tant sedimentada com tenim la idea.

El dia que la Dra. Català el va escriure a la pissarra, recordo que la meua ment no seguia els raonaments matemàtics, sino que es limitava a dir-me que aquell tema calia que l'anàlitzes detingudament. Seriosament. Que amagava un gran secret. I aquest secret tan sols es presenta en la seva plenitud esplendorosa quan es capta intuitivament. Sense extensió en el temps. Per que ell no és l'últim esglaó de l'escala que baixa a la profunditat, sino que és el procés de baixar. Però per por de caure ens concentrem en els graons, i llavors tot perd sentit.

Es el típic cercle viciós de la ciència: per conèixer cal raonar pas a pas. Però els passos ens tapen la visió de conjunt. La gran visió intuitiva.

Vull confessar que més d'una vegada he agafat la llibreta i l'he obert per la pàgina on vaig copiar el que la Dra. Català va dir aquell dia, amb la intenció d'entendre-ho. Però mai no ho aconseguixo. Em passa sempre el que avans he descrit. I quan arribo al final, a l'últim esglaó i em trobo cara a cara amb aquest majestuós misteri, no li puc fer reverència perquè la meua intuïció no el capta. Està fora de mi.

Vull, però, ja no puc transmetre la seva esplendorosa plenitud perquè encara no l'he aconseguit, mostrar-vos aquest últim graó, amb anim de despertar-vos l'interès i de que us vinguin ganas de "baixar l'escala" lentament i amb precaució.

Us el dedico, desitjant de tot cor que aconseguiu els moments de "revelació intuitiva":

"LA INTEGRAL DEFINIDA DE UNA FUNCION CONTINUA AL VARIAR EL LIMITE SUPERIOR X ES UNA FUNCION F(X) DE ESTE LIMITE QUE ES DERIVABLE Y POR LO TANTO CONTINUA, Y CUYA DERIVADA EN EL PUNTO X COINCIDE CON EL VALOR QUE TOMA LA FUNCION SUBINTEGRAL EN X"

Mercè

"EL CARGO DE CATEDRATICO ES VITALICIO,

A VECES SUS CLASES TAMBIEN "

Jaume Perich, "la Autopista".

PROBLEMÀTICA DE LA TECNOLOGIA NUCLEAR

Aquest article intenta ser una anàlisi dels problemes que planteja, per mi, la tecnologia nuclear, que per ara no estan resolts satisfactòriament i que esdevenen un perill constant per la població així com un factor més que contribueix en la destrucció de la natura.

Els problemes d'ordre tecnològic es deuen a la producció de residus sòlids, líquids i gasosos, que es formen quan funciona normalment la central nuclear. Els problemes dels residus sòlids es deuen a les dificultats d'emmagatzament i transport un cop tretes de la central nuclear, així com al reprocésament del combustible i les diverses falles que poden presentar les centrals nuclears i que es demostren en els constants accidents, alguns de caràcter greu, que es donen normalment a les centrals.

Tota central nuclear en funcionament normal ja presenta una contaminació radioactiva. Afirmo això degut a que experimentalment es comprova que un 1% de les beines que contenen l'Urani, presenten fugues motivades per les altes temperatures i pels xocs continus a que estan sotmeses.

Aquesta radioactivitat pot quedar-se dins del blindatge que conté el nucli i el circuit primari (que es el circuit que refrigera el nucli) o bé, pot afectar al circuit secundari i als intercanviadors. Per tal de purificar aquests circuits hi ha tota una sèrie de mecanismes que extreuen els residus radioactius líquids i gasosos. Els residus s'emmagatzemen durant 30-60 dies per tal de disminuir la seva activitat radioactiva i després els residus líquids son llençats al mar o al riu i els residus gasosos son llençats a l'exterior, quan les "condicions atmosfèriques son favorables". Una part dels residus líquids son solidificats i emmagatzemats en "cementiris nuclears".

El problema sorgeix quan els residus son llençats a l'exterior, perquè tot i que s'esperin "condicions atmosfèriques favorables" el que es segur es que augmenta la radioactivitat ambiental. Aquesta radioactivitat ambiental contamina els rius i els mars i posteriorment afecta a les cadenes alimentàries tot produint una sèrie d'efectes secundaris que encara estan poc estudiats, pel que fins i tot podrien afectar a les generacions posteriors.

Les estadístiques oficials de Mortalitat a USA en el 1962 demostren que hi ha un augment de morts per leucèmies a les poblacions properes a les centrals nuclears:

Garfield (Montana) 600% Scaix (Nort Dakota) 290%

Mohave (Arizona) 270%

També es manifesta en un augment en el nombre d'aborts i malformacions congènites:

Aborts. Morton (N. Dakota) 215% Garfield (Montana) 230%

Sherman (Oregon) 162%

Malformacions congènites: Sherman (Oregon) 310% Carroll (Missouri) 273%
Massac (Illinois) 240%

Tant en les plantes de reprocésament (lloc on s'extreu la part aprofitable dels elements combustibles cremats en el reactor), com en les centrals nuclears s'hi obtenen residus sòlids que presentaran fonamentalment problemes de dos tipus: El primer és el de transport, obé fins a la planta de reprocésament o bé fins al "cementiri nuclear". El segon serà l'emmagatzement.

Els perills que presenta el transport son molt variats, van des d'un accident a un simple, que no per simple menys perillós, descuit. Com a exemple pot servir el que va succeir fa una mica més d'un mes amb el tren que va de Vandellós fins a la planta reprocésament francesa (que passa per l'estació del Passeig de Gràcia de Barcelona). Aquest tren, va tornar de França amb una caixa que en comptes de tornar buida, portava una beina d'element combustible oberta.

D'altra banda els problemes de l'emmagatzement son diversos segons el tipus de dispositiu de residus radioactius que s'utilitza.

Un dels sistemes que actualment sembla que s'ha deixat d'utilitzar consisteix en posar els residus radioactius en una caixa convenientment preparada i llençar-la al mar. Però el Sr. Costeau ha pogut comprovar que aquests

preparitius son insuficients donat que, un cop a dins del mar, hi ha més d'una terça d'aquestescaixes obertes, amb la consegüent fuga de radioactivitat.

El sistema que s'afirma que és més segur consisteix en posar les caixes en mines de sal, donat que la presència de sal presuposa un elevat grau d'estabilitat geològica i alhora, la sal, es una seguretat de que no hi hauran pas d'aigua.

Aquest petit ha nascut amb malformacions congènites. No és eñ primer cas al seu poble, Hornachuelos (Córdoba). No hi han informacions oficials, vora del

poble existeix un cementiri de residus nuclears.

El que es cert és que a Hornachuelos, (Provincia de Cordova), lloc on es troba situat l'unic cementiri nuclear d'aquests tipus existent a l'estat espanyol ja han patit les primeres conseqüències i prova d'això n'és la foto que hi ha al costat.

Hi ha actualment d'altres sistemes dels que tinc poca informació un d'ells consisteix en enterrar els residus sota terra entre capes impermeables. Un altre consisteix en deixar filtrar els residus per un terreny amb certes característiques que permeti que s'hi fixin els nucleòits radioac-

tius. De tota manera encara no hi ha prou seguretat com per admetre cap d'aquests sistemes com a segur.

Com s'ha vist hi ha una sèrie de solucions al problema de l'emmagatzement, totes elles amb ventatges i desventatges, però totes elles amb uns problemes comuns: Els cementiris nuclears inutilitzen una porció de terreny d'un radi bastant ample, per un grapat d'anys molt elevat. Les poblacions properes als cementiris nuclears estan sempre sotmeses a possibles contaminacions tan per corrents d'aigua com per altres causes i ademes els cementiris necessiten una vigilància per evitar possibles perills que puguin sorgir, com pot ser que es calenti el "cementiri" amb el consegüent perill d'explosió.

Els problemes que presenta una planta de reprocessament son similars que els que presenta una central nuclear, pero amb l'agreujant de que l'emissió de radioactivitat es 100.000 vegades més elevada. Tots els residus que es formen segueixen el mateix procés que en una central nuclear, es per això que son molt més perilloses.

Ademes de tots aquests problemes de residus radioactius hi ha tots els problemes propis d'una tecnologia tan complexa com la nuclear. Prova d'aquesta són els constants accidents que hi ha i que la premsa es cuida prou de tapar i evitar que surtin a la llum pública. A l'estat espanyol ja s'han produït varis accidents. El primer d'ells fou l'escapada de líquids radioactius des del centre d'investigació de la J.E.N. (Junta de Energía Nuclear al riu Duero. Fa prop d'un any es produí un mort per irradiació a la central de Zorita, encara que oficialment es deien altres causes. Una altre conseqüència seria la que s'està verificant a la Central nuclear de Vandellós amb la manca de plàncton als seus voltants. Prova d'això, es la noticia que sortí fa pocs dies al diari dient que USA podria suspendre el suministre d'urani enriquit a la Central de Vandellós.

A tot això hi ha que afegir els problemes que té desmontar una central despres d'uns 30 anys de funcionament. L'única solució que si ha vist es cubrir les centrals i deixarles així anys i més anys.

Degut a aquesta inseguretat de la tecnologia nuclear, s'imposa, per mí, un aplaçament de tots els projectes nuclears.

Tot això et fa més present la frase: NUCLEAR? NO, GRACIES.

Joni Serrallonga .

AQUI Y AHORA

No cuesta mucho darse cuenta de la cerrazón del mundo universitario, cerrazón que le viene dada tanto por su organización como por el cometido de su función eminentemente intelectual.

Las estructuras son arcaicas; los moldes jerarquizados y prácticamente inamovibles; el saber estereotipado. Es casi completo el aislamiento respecto de la sociedad: empezando porque las facultades están al final de la Diagonal, y siguiendo por la nula inserción en la vida colectiva, ya sea a nivel de dignarse difundir su ciencia, o de colaborar con las empresas (no tiene por qué ser lo mismo que hacer el juego a las multinacionales). Tampoco critica creadoramente a esta colectividad.

Automáticamente, la universidad se convierte en refugio de gente culta a modo de búnker o de chaleco "anti-vulgaridades" (anti-la-vulgaridad-de-no-estar-en-la-universidad), lo que provoca, podríamos decir, esquizofrenia universitaria.

A partir de aquí es como se puede intentar explicar las situaciones absurdas a las que tantas veces se llega. Me refiero, por ej., a las categorías que se establecen entre el que sabe formular en el espacio de Minkowski y el que nunca ha oído hablar de él; a las barreras, cual murallas inexpugnables, entre los que se sientan en primera fila y en las últimas, entre los que han aprobado tres parciales y los que aún no se han presentado a ninguno; al matiz de las miradas que se echan al PNH despistado que te encuentras en la escalera y al catedrático que baja detrás suyo (por mucho que se le quiera dar una explicación "estructural", no deja de ser un tanto paranoica).

En esta casa, la situación se agrava: ya desde primero se respira un refinado elitismo porque nosotros, futuros físicos, además de ser tradicional y supuestamente inteligentes, no estudiamos para ganar dinero; ni para ocupar un lugar

prestigioso en la sociedad, o alcanzar una parcela de poder (aunque esta sea la aspiración oculta de más de uno); porque nosotros, idealistas decís (decís, a mí me parece grotesco), no nos rebajamos a luchar en lo cotidiano, con sus pequeños éxitos y sus inevitables trapos sucios, al modo de los abogados o los ingenieros. En fin, orgullosos de ser un (inútil, ¿no?) artículo de lujo.

Por otra parte en nuestra cerrazón, nuestra indiferencia, nuestra miopía, no vemos más allá de una pizarra llena de fórmulas o de la fecha del examen más cercano. Situación ceñida, sin lugar a dudas, que aceptamos como una realidad inmutable, no se sabe bien si por nuestra extrema apatía o por la esperanza consoladora (?!!) de conseguir el tan traído y llevado título.

Nada de preguntarse la relación entre las enseñanzas teóricas que nos dan y el trabajo que se hace en los departamentos (por lo que en oya, tampoco parece que entre una planta y otra haya mucha comunicación). Nada de pedir que nos enseñen a pensar o, siquiera, a intuir, relacionar, sacar conclusiones por nosotros mismos. Nada de preguntarnos de dónde viene cada nuevo teorema que nos explican (estudiar Historia de la Ciencia sería algo demasiado grosero, poco acorde con nuestro pretendido espíritu científico puro). Nada de querer saber a qué ideología, a qué intereses sirve la "Ciencia" que se hace en esta casa. Nada de murmurar hasta cuándo durará esta situación. Pero, sobre todo, nada de pensar, sería y efectivamente, alguna solución, ni que sea parcial, para arreglar este lío. Nada de eso, por favor, nada de eso.

UNA QUE MIRA

EXTRAVIADO

El morbosos sujeto de sus izquierdas, y las nuestras por supuesto, responde al nombre de Ali Jalá Jalá Riemann y falta de su domicilio habitual desde hace una semana. Ante el peligro de que ande suelto por ahí, rogamos nos faciliten cualquier información sobre su posible paradero actual al "Quinto de Dragones Escoceses", en defensa de la civilización occidental y contra la morisma. Asimismo anunciamos que en el interín de dispondrá un servicio totalmente gratuito de convoy para todas las mozas que deban circular a deshoras, sin más que solicitarlo a cualquier miembro del V de dragones. En atención a la gravedad del caso y atendiendo a los PACTOS DE LA MONCLOA, no se precisará presentación de impreso con póliza.

URSS SUPERSTAR

- Romanenko y Grechko, o el viaje más largo que nadie hizo
- EL COSMOS 999, broche de una gran serie

Baikonur, la "Ciudad de las Estrellas" (1), siente hoy muy cerca de sí a Sergei Korolev, el genio que con el BOCTOK puso el espacio al alcance de la URSS. Sí, porque hoy, sus viejos compañeros del GIRD y sus discípulos, han hecho realidad 13 años después de su muerte, su sueño dorado: la estación orbital.

Y con ello, los ingenieros y técnicos de Baikonur esperan haber superado, gracias a la constancia diaria, una etapa poco brillante (iniciada a la muerte de Sergei) salpicada de demasiados errores y dramáticos fracasos (2).

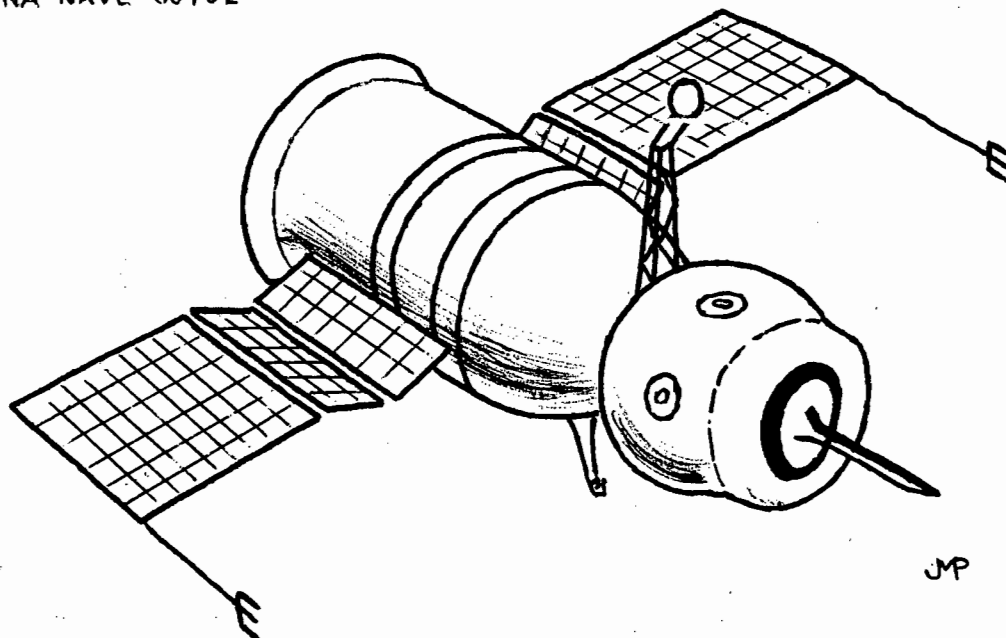
Una impresionante ofensiva tecnológica ha permitido a Romanenko y Grechko, vivir 96 días en el cosmos y recibir las visitas sucesivas de sus compañeros de los SOYUZ 27 y 28. A lo largo de estos 3 meses largos, Romanenko y Grechko han recorrido la friolera cifra de 64310630 kms. (el viaje más largo que jamás nadie hizo, pues equivale a 107 viajes de ida y vuelta a la Luna!), investigando sobre fenómenos físico-químicos de aplicación industrial, y localizando nuevas fuentes de recursos terrestres.

El paso de gigante que la ciencia astronáutica rusa da con el aprovisionamiento en órbita (mediante el PROGRESS 1) de combustible, alimentos e instrumentos, a una estación espacial; junto con los múltiples estudios sobre

(1) Baikonur, situada en la República de Kazajistán (Asia Central) es la base de lanzamiento de vuelos tripulados rusos.

(2) Entre ellos destacan: 23 de abril de 1967. - SOYUZ 1. Un fallo en el paracaídas hace estrellarse a Komarov, que muere instantáneamente. 22 de abril de 1971. - SOYUZ 10. Shátalov, Ieliséiev y Rukavíshnikov, no logran acoplarse a la SALYUT 1, y deben regresar a Tierra. 29 de junio de 1971. - SOYUZ 11. Tras 23 días en órbita, una brusca descompresión mata a los cosmonautas Dobrovosky, Volkov y Patsaiév. 14 de abril de 1973. - La SALYUT 2 (no tripulada) explota inesperadamente en órbita. 29 de agosto de 1974. - SOYUZ 15. Comprometido aterrizaje nocturno con malas condiciones meteorológicas, de Sarafanov y Dyomin, tras un presuroso descenso. 5 de abril de 1975. - Fracasado despegue del SOYUZ 17 bis con Lazarev y Makarov a bordo. Tras el salto balístico los cosmonautas logran salvarse. 11 de octubre de 1976. - Arriesgado aterrizaje nocturno en un lago, en medio de una tormenta de nieve de los astronautas Zudov y Rosjdestvensky a bordo del SOYUZ 23. 11 de octubre de 1977. - Accidentado vuelo del SOYUZ 25 (con Kovaleno y Ryumin) que termina con un aterrizaje de emergencia.

ASPECTO DE UNA NAVE SOYUZ

la rigidez del "tren espacial" formado por la SALYUT 6 y dos cápsulas SOYUZ (de 33 Tn. y 30 m. de long.) y la acomodación biológica del hombre a la ingravidez; es, evidentemente, un claro presagio de lo que los técnicos rusos van a desarrollar en los próximos años.

En contraste con los americanos que cifran sus esperanzas en el "Space-Shuttle" (de manifiesta superioridad técnica y económica sobre los cohetes habituales); los rusos nos obsequiarán con la puesta a punto (a base de material convencional) de la estación espacial semipermanente. La puesta en órbita de Vladimir Remek de nacionalidad checoslovaca, a bordo del SOYUZ 28, marca la otra línea de actuación que van a seguir los soviéticos: la cooperación operativa a todos los niveles con los científicos del este europeo.

El fin de la Serie COSMOS (tras 999 lanzamientos) abre, sin duda, una fecunda etapa para los satélites científicos, de horizontes insospechados.

Como vemos, los hombres de Baikonur han logrado que, por fin, la astronáutica soviética brille como una auténtica superestrella, brillo que, lejos de ser de predominio, beneficia a toda la comunidad astronáutica.

Sergei Korolev: ¡Gracias!.

Juan Manuel Pérez

2º Mañana

Miembro de la Agrupación Astronáutica Española (AAE)

FICHA TECNICA

MISION			LANZAMIENTO			C	R	O	NOLOGIA
			FECHA y HORA ESPAÑOLA						
PAIS			LLEGADA						
			FECHA y HORA ESPAÑOLA						
NOMBRE TRIPULANTE			DURACION DEL VUELO						
			PERIODO	INCLINACION	ORBITAS				
			T	°	DADAS				
MISION			APOGEO MEDIO						
PROFESION			PERIGEO MEDIO						
ANTERIORES VUELOS			KMS. RECORRIDOS						
HORAS DE VUELO			VELOCIDAD MAXIMA						
NOMBRE TRIPULANTE			FORMA DE LA NAVE						
MISION			PESO						
PROFESION			LONGITUD						
ANTERIORES VUELOS			DIAMETRO						
HORAS DE VUELO									
COHETE PORTADOR									

TODAS LAS HORAS SON HORA ESPAÑOLA

SOYUZ 26 - SALYUT 6			10-12-77 2:19			10-12-77	2:19	Lanzamiento en Baikonur	
			11-12-77			11-12-77	4:02	Acoplamiento con SALYUT 6	
URSS			16-3-78 18:42			20-12-77		Romanenko y Grechko efectúan un paseo espacial de 88 min.	
64 33			96 días 16 horas 23 min.			12-1-78	15:06	Rendez-vous con SOYUZ 27 tripulado por Janibekov y Makarov.	
YURI ROMANENKO			90,64 min 51° 1536			16-1-78		Primer conjunto de 3 naves Regresan Janibekov y Makarov con el SOYUZ 26	
COMANDANTE 33			326,4 Kms.			22-1-78		Linkup con la nave PROGRESS no tripulada.	
Teniente Coronel Aviación			265,6 Kms.			6-2-78	18:53	Primer aprovisionamiento de material y combustible en órbita	
GEORGI GRECHKO			Aproximadamente 64 310 630 Kms.			2-3-78		Separación del PROGRESS 1	
INGENIERO DE VUELO 46			27831,6 Kms/h			4-3-78	2:36	Rendez-vous con SOYUZ 28 tripulado por Gubarev y Remek	
INGENIERO CIVIL			Tres módulos			9-3-78		Romanenko y Grechko batan el record mundial de permanencia en el espacio	
SOYUZ 17 - SALYUT 4			CILINDRO - CONICA ESFERICA			16-3-78		Regreso del SOYUZ 28, que aterriza el día 10	
701,4 horas			7,5 Tn. 7,15 m. 2,72 m.			16-3-78	18:42	Separación del SALYUT 6	
BOCTOK - COHO3 SL-4						Aterrizaje de Romanenko y Grechko con el SOYUZ 27 en Kazakhstán			

ECOS DE FACULTAD

(Los rumores más sorprendentes captados por los corresponsales mas astutos...)

En los bajos fondos de la Facultad se rumorea con insistencia la inmediata contratación de Lola Flores y Juanito Valderrama como profesores alternativos de Matemáticas. Tal medida se explica, según fuentes bien informadas, en base al alto nivel de rigor que se conseguiría con estos conocidos y rigurosos artistas.

Asimismo, como complemento de las prácticas que tanto beneficio producen en los alumnos, se han comprado varios filmes con actuaciones del programa "Cantares". Se espera que esto aumente el valor didáctico y el matiz investigador de las mismas.

Se confirma que se va a suprimir el picador en las clases. Así pues, de los 50 minutos que duran, los 20 primeros se destinarán al banderilleo, los 20 siguientes a dar pases de atontamiento y los 10 últimos a la suerte de matar. El arrastré seguirá conduciendo al bar.

Las plantas 4 y 5 han sido declaradas recientemente "zona subdesértica" por la dirección de conservación del paisaje.

"Investigar sobre procesos estocásticos y hacer unas pesetillas", podría ser la causa de que se instalase en planta 6 un "Bingo" y varias máquinas "tragaperras", ha declarado a este informativo nuestro soplón habitual.

El Secretariado Mundial de Universidades ha decidido, según informe de nuestro corresponsal, Alejo Pendejo, enviar a esta facultad un lote de camas y reconstituyentes para paliar la situación de desgaste mental que sufren nuestros investigadores debido a su febril actividad.

El presupuesto para el año que viene, según se rumorea, se verá incrementado en 350.- Ptas, con relación al año anterior. Se especula con la forma de utilizar este capitalazo, que

a buen seguro nos conducirá al Nobel.

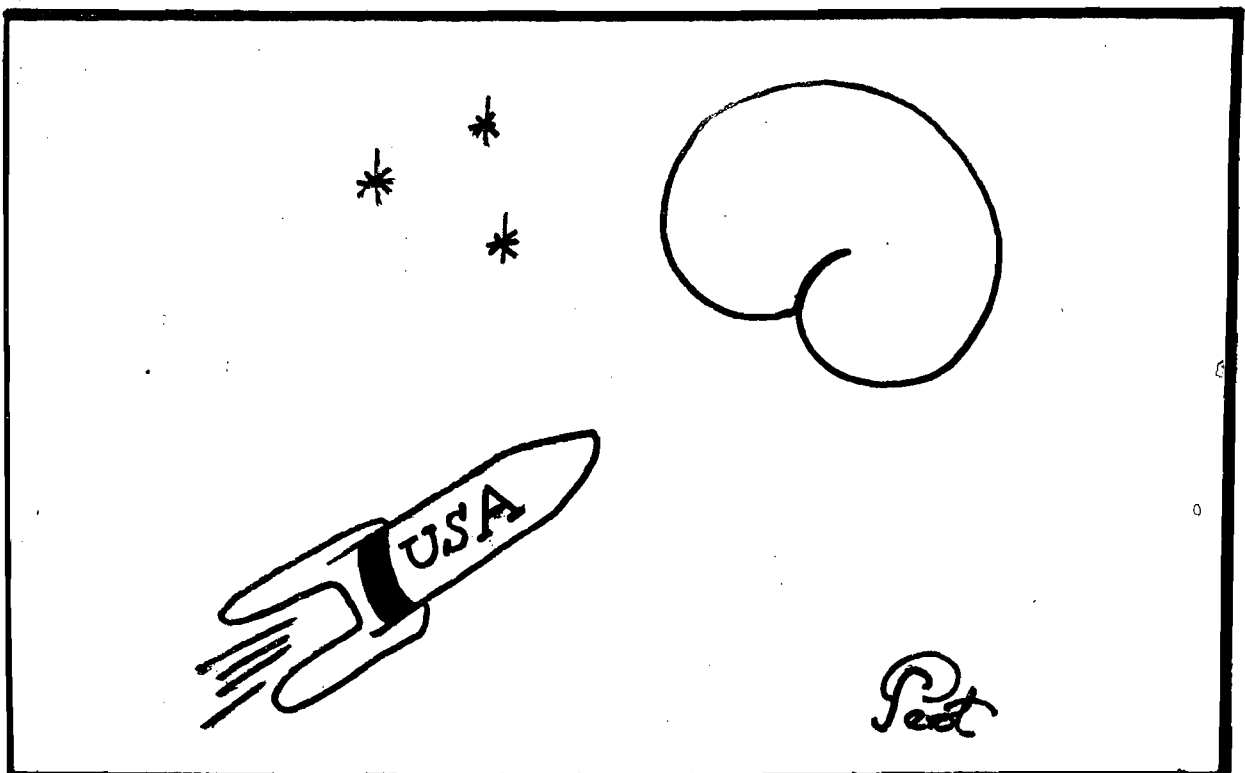
El ping-pong instalado en planta tres ha sido declarado "de interés Físico-matemático", por lo cual se registra una masiva afluencia de investigadores de todos los departamentos interesados en experimentar con tan notable aparato.

Según nuestro enano infiltrado en planta 7, se va a dedicar una parte de las horas de servicio del telescopio a "indagar sobre las curvas del espacio y la materia" que se ha comprobado existen en el vecino colegio mayor "Virgen de Montserrat". Esta sospechosa actitud tiene con la mosca detrás de la oreja a las feministas de la facultad.

A partir del año que viene en 5º curso habra una asignatura titulada "Marketing y venta de electrodomésticos" con tres especialidades: Lavadoras, neveras y cocinas. Junto con el título se regalará a todos el "Manual del parado".

Hasta aquí las noticias a destacar en el panorama de la facultad. No os perdáis el próximo nº de la revista.

PORKY

«Premi Holanda»

Hem aconseguit de fer coincidir el nostre horari amb el de l'Eduard. L'estem entrevistant asseguts a una taula de bar. De tant en tant i tot sovint s'acosten companys que interrompen l'entrevista.

En què consisteix el premi Holanda? Es un premi establert per la Phillips, que aquí a Espanya està patrocinat per la Cadena SER. Poden presentar-se tots els menors de 21 anys que presentin treballs originals sobre temes científics d'investigació humanística o tecnològica.

La fase final espanyola, com va ser? T'hi passes totel dia a la Phillips desde les nou del matí fins les deu de la nit. T'ensenyen la fàbrica, que és enorme i després quedes a disposició del jurat a partir de les 12. El jurat estava ple de rectors i vicerectors, entre ells vicerectors de l'autònoma i la Central. Estava presidit pel doctor Carlos Sánchez del Rio, que és físic i president del psic. Quan després d'unes quantes hores ja no reaccionaset comuni8 quan,extraoficialment,el premi,però et quedes igual,no fas res.Després hi ha l'acte oficial,presidit pel ministre,on es presenten fotògrafs que fan fotos a dojo i després hi ha un cóctel amb tots els dallonases,cosa que et dóna oportunitat de parlar amb tota la tropa, fins i tot amb el ministre,el qui vam felicitar pel seu discurs.L'home ens va prendre seriosament i ens va dir:"No,si el mal ja lo concemos y ahora ya verán: como con el plan trienal..."En aquest moment es va acostar el vicerector de l'Autònoma,que va dir que estava molt content d'acompanyar-nos i el ministre va haver de dir:"Sí,ya sabemos que Cataluña es una gran fuente de cerebros".

Quins van ser els premis? Els dos primers premis van ser per un mètode de dividir polinomis,i l'altre per la construcció d'un comprovador d'operacions.Es va presentar la primera noia en tota la història i li van donar el tercer premi.Ara bé els premis no són gaire seripsos,depèn8 molt de si li caus en gràcia al jurat.El montatge és molt comercial i no els importes gens.Una cosa molt interesant va ser parlar amb el noi que havia guanyat el premi internacional l'any passat,que és de Sevilla.Ell va fer el seu treball sobre les sargantanes de paret.És un noi molt jove,i ell mateix va dir que el seu treball és de broma,perquè ara porta any i mig fent el treball de debó,amb ajut d'uns quants companys i encara no ha sortit res. Què et dóna el premi Holanda? Huy! et llença a la fama.Surts al Hola, Diez Minutos etz.(i a la Revista de Físiques,idoncs!).

Què et van donar?El segón premi i cinquanta mil pessetes.

Què en faràs? Milliores del telescopi i comprar una "réflex" per fotografies astronòmiques, i repartir-lo amb els altres companys. Quines dades te el telescopi? El preu no arriba a 25000 pessetes. el tenim instalat a Valldoreix. És Equatorial de rellotgeria, de mirall de 25 cm. de diàmetre i 1.55 m. de focal i 7.75 de número de diafragma. Ara n'he fet un de millor: 30 cm. de diàmetre i 152 cm. de focal, que és més perfecte i sofisticat.

Qui hi treballa? Són tres companys: en Josep Ametlla, en Domingo Garcia i jo, tots estudiants de quart.

Què en penses sobre la Facultat? Ensenya alguna cosa de física, de tant en tant, se'n pot aprendre si vols i et deixen.

Politica interna? Hi estava més ficat els dos primers anys, però vaig veure que perdía el temps. La culpa de les coses que no van bé és molt més dels professors que no pas dels estudiants. El que passa és que per ells és molt més fàcil d'organitzar-se que no pas pels estudiants. El que estiguem millor organitzats depèn de que hi hagi gent que s'hi animi.

Còm és el canvi de primer a segon cicle? Millora molt, ja que hi ha menys gent i en aquest sentit, com en altres, ara hi ha molta diferència entre quart i cinqué. A cinqué hi ha la quarta part de gent que a quart.

Alguna altra cosa que vulguis dir? Que si saps còm va la cosa i tens vista per a caure-ls-hi bé al jurat et pots inscriure al premi sense esforç, encara que no hakis fet res. Jo puc ajudar a qualsevol que vulgui.

EUGENI VICALTA
PITU GRESELY

UN GABINET DE FISICA EN PERILL

Un grup de companys de tercer vam anar fa uns dies al Gabinet de Física Experimental Mentora Alsina, que depèn de l'Ajuntament de Barcelona.

Es una sala bastant reduïda plena d'aparells d'òptica, d'electromagnetisme, de mecànica, etc. Es visitat fonamentalment per infants d'E.G.B. i nois de B.U.P. però per ell s'han interessat gent d'arreu del món, entre altres podem observar la presència de professors dels Estats Units, d'Anglaterra i del Japó.

Els nois poden veure a la pràctica tot allò que el professor els hi ensenya teòricament i que normalment no ho poden fer als col·legis.

Encara que depèn de l'Ajuntament de Barcelona, hi van nois de totes les comarques del voltant, tenint saturada l'agenda de visites. Però la Mentora Alsina té greus problemes econòmics. Visitar-la és una mica depriment, per quant ens van ensenyar molts aparells que no funcionaven perquè no hi havia pressupost per fer connexions elèctriques, una manca crònica d'endolls, fent totes les connexions per recarregat de fils, manca de calefacció, manca de seients, molts pocs aparells nous, i un llarg etc. Ultimament a tot això s'han afegit els problemes laborals del pedagog i ajudanta, (marit i muller). El Gabinet està, doncs, en perill, i aquesta no és pas una notícia agradable. No podem deixar perdre un gabinet que és un ajut pedagògic molt important per a molts col·legis de la nostra comarca i que té una col·lecció molt estimable d'aparells físics dels primers anys de segle, molts d'ells en funcionament a l'actualitat.

Considerem que si l'Ajuntament no pot donar el pressupost necessari, l'haurien d'ajudar altres entitats públiques, considerant que presta servei a d'altres ajuntaments i també que en l'àmbit científic hauria d'haver-hi una relació més estreta entre la nostra Facultat i el Gabinet.

El patrimoni d'institucions públiques de Física és molt migrat i per això a l'hora que donem suport a iniciatives com el Museu de la Ciència i la Tècnica, no podem deixar que iniciatives públiques més antigues caiguin en l'oblit i hem de tractar que hi hagi la cooperació màxima entre totes les institucions de la nostra terra.

----- x ----- x -----

EUGENI VILALTA

JORDI TEIXIDO

CLUB D'ESPORTS DE FISICA (SECCIO FUTBOL)

CALENDARI CORRESPONENT AL CAMPIONAT DE COPA (Maig-Juny 78)

GRUP IV: -QUIMICA
 -FISICA
 -C.M. MUÑOZ GRANDES
 -MEDICINA "C"
 -BIOLOGIA

<u>1ª Jornada</u>	<u>Dia</u>	<u>Hora</u>	<u>Camp</u>
QUIMICA-MEDICINA "C"	10/5	10	Z. Universitària
FISICA-BIOLOGIA	10/5	12	"
<u>2ª Jornada</u>			
BIOLOGIA-QUIMICA	17/5	10	"
C.M.M.GRANDES-FISICA	17/5	12	"
<u>3ª Jornada</u>			
C.M.M.GRANDES-QUIMICA	24/5	12	"
MEDICINA "C"-BIOLOGIA	24/5	10	"
<u>4ª Jornada</u>			
C.M.M.GRANDES-MEDICINA "C"	31/5	10	"
FISICA-QUIMICA	31/5	12	"
<u>5ª Jornada</u>			
BIOLOGIA-C.M.M.GRANDES	7/6	10	"
MEDICINA "C"-FISICA	7/6	12	"

SOBRE "LA TORNA"

INFORME ELS JOGLARS

A tall de presentació

Parlar a hores d'ara de l'afer "Joglars", resulta difícil, ja que és assumpte conegut de tots, i que potser hagués hagut de fer-se en el número anterior de la revista. Penso, però, que en aquest cas, val allò de: "millor tard que mai"; ja que Pactes de la Moncloa a part, situacions com la dels Joglars continuen donant-se. Exemple: la condemna, fa pocs dies, d'un membre del PTE a sis mesos; causa d'insults a un oficial de paisà. Això sí, de Constitució (ja veurem en què quedarà), "consensus" (de tant en tant, també "disensus") i discursos conciliadors, n'anem servits, així anem...

LA TORNA

Potser caldria parlar-ne una mica. Cal deixar clar que no pretenc fer-ne cap crítica, només es pot pretendre analitzar lleugerament les conseqüències que ha tingut.

Penso que l'alegat de "la torna" i tot el que després ha passat, ens ha de servir per dissipar molts dubtes sobre certes situacions; pensem només un moment en tot el missatge que porta l'obra i veurem que la reacció de l'exèrcit era inevitable, penso que ha quedat ben tractat, penso en la complaent actitud dels partits grans (recordem que només al final es van moure) i del govern, autoproclamats defensors del poble i de la democràcia; pensem en tot l'aparell policíac que el dia del judici es veia per Peñalbes, senzillament grotesc. Crec que, arrel de tot el que està passant, pocs dubtes podem ja tenir sobre qui talla el bacallà en aquest país, recordem l'"entrada" a la Universitat dels defensors del ciutadà, de la mentalitzada policia armada. Personalment, a mi, els dubtes se m'han dissipat del tot. Poca cosa espero ja.

P.D. El dibuix de la portada no és l'expressió d'una mentalitat sàdica per part del dibuixant, és una escena de "LA TORNA".

R.R.

REFLEXIONS SOBRE UNA LLUITA

En els darrers mesos i gairebé en tot el que portem de curs, ha estat la lluita per la llibertat d'expressió el més important fenomen movilitzador dels estudiants. Un cop constatat això, caldria veure els aspectes contradictoris d'aquesta lluita:

-Per una banda, em sembla molt positiu el fet que els estudiants sortissim al carrer en un nombre molt significatiu (fins a 25.000 persones a la manifestació del Passeig de Gràcia), movilització que supera ampliament a totes les dels darrers dos o tres anys.

-Per altra banda, però, cal remarcar que la lluita, la movilització ha sigut resistencial, com a resposta a un fet clarament discriminatori, de caire dictatorial i feixista, extern a la Universitat i que la gran majoria de la gent no ha assumit la globalitat del que es plantejava amb la llibertat d'expressió. Prova d'això ha estat l'apatia pràcticament total a totes les facultats quan s'ha intentat tractar el tema de la LLIBERTAT D'EXPRESSIO a nivell d'Universitat, facultat o curs. L'únic que ens emocionava a tots plegats era el protestar contra el Consell de Guerra als Joglars i sortir al carrer a cridar "Fora Policia de la Universitat" (consignes i fets que comparteixo totalment).

Caldrà parlar aquí del paper que ha jugat en aquest procés el C.U.P.L.E. (Comité Universitari per la llibertat d'expressió): La motivació inicial de la gent que hem estat al CUPLE va ser la de moure unes facultats pràcticament mortes per protestar contra el fet del Consell de Guerra. L'èxit de la primera convocatòria ens va demostrar que hi havia un nivell de consciència del problema i de ganes de moure's en la gent més gran que no el que hi pensàvem. A partir d'aquí el CUPLE va perdre el seu caire inicial de impulsor de la lluita per passar a ser només un organisme-reunió de gent de totes les facultats, dedicats a intercanviar informació i a coordinar accions.

La entrada de la policia a les facultats va ser un detonant més de la "revolta" estudiantil, el que demostra el caire resistencial del moviment.

El CUPLE, a partir de llavors va ser superat per la dinàmica de la gent que era la que dirigia, d'una manera quasi autònoma, la seva lluita, excessivament dispersa i desorganitzada, en certs moments.

Passant a un nivell més global, veiem l'actuació dels "grans" partits d'esquerra (PSC, PSUC), totalment contradictòria i electoralista que mentre presenten mocions al parlament per passar el cas Joglars a jurisdicció civil i monten mitjings sota el lema "Sense llibertat d'expressió no hi ha democràcia" aprofitant l'afer per justificar la seva política, es permeten desconvocar manifestacions al carrer passant com a impediment l'"irresponsabilitat" de certs "grups" i el "perill de fer-li el joc a la dreta" i, tant a nivell d'Universi-

tat com general, es comporten d'una manera feble i molt a la reraguàrdia esperant veure com reacciona la gent per després, això sí, llençar una gran convocatòria (Recordem el famós enterrament de la ll. ex. a l'Universitat, aprofitant-se del acte muntat per uns companys de Filologia) per apuntar-se l'èxit en quant a nombre de gent movilitzada.

Cal criticar també l'actuació, o més bé la nul·la actuació, de la Generalitat Provisional (aquest caramellet que ens va donar el Sr. Suárez per veure si paràvem de plorar) en tot l'assumpte. Clar que no ens ha de sorprendre sapiguent la íntima amistat que uneix en Tarradellas amb el "senyor" Coloma Gallegos.

JORDI LOPEZ

Primer. Grup A

CARTA DELS JOGLARS

Hola amics, aquí estem asseguts, dièts contra la paret, passejant, estirats, llegint o escrivint. Vosaltres al carrer i a l'acció, nosaltres en el silenci, vosaltres en el crit. Tots, però, "son bullir l'olla." La serena sotuda la porteu vosaltres, és una lluita que va molt més lluny que la nostra llibertat. Ja no creiem en els petits enganys en que nosaltres varem caure i creure, i hem dut la lluita al carrer.

Que aquesta lluita per la llibertat d'expressió sigui EXPRESSIÓ, que no perdi mai el to de festa, de comèdia i de bandarrada. De tant en tant, això sí, tocs de tragedia però per veure-hi, tot seguit, la pròpia comicitat. No renunciem al nostre origen bufonesc, ni deixem de veure el pens de guix de tota transcendència, perquè no partim d'una forma d'organització sino d'una escala de valors diferent i variable, i en aquest tinglado, tan efectiu es el flautí com la tenora, l'aparell fotogràfic, l'instància, el pincell, l'escarpa, el bel canto o un out estripat. Que cadascun caga del que menja i explota, si en sap, de forma diferent.

Perquè uns puguin sortir, perquè d'altres puguin fermar, perquè tothom a la plaza pugui continuar el canu... CANYA ? CONYA !!!

de Joglars

REPTI ROMSIO DE FISIOVES

llibertat d'expressió

Fa uns mesos es va produir la sentència contra els joglars, tots la sabem: dos anys de presó per 4 d'ells, mentre els altres 2 s'han exiliat. El resultat ha estat ben clar, un atac més a la llibertat d'expressió. Dic un atac més perquè ens trobem que a cada pas una greu amenaça es balanceja sobre les mínimes llibertats democràtiques.

Els joglars no han estat un exemple aïllat, exemples n'hi ha centenars, Prova d'aixó serian els processos contra diverses revistes com: Saida per un dossier que parlava de la república i que segons ells incloïa injúries al cap d'estat, Entrevista per un article sobre Roson, actual president de la Xunta Galega i membre de l'UCD, d'altres publicacions en desgràcia han estat Doblón, Negaciones, Combate (Editat per LCR) i moltes d'altres. Aquesta repressió es manifesta també ens les constants agresions que: sofreixen les manifestacions tan per reivindicacions de caracter sectorial com d'altres més globals, les autonòmiques o les antinuclears.

Ultimament s'han produït dos fets prou significatius, el primer d'ells es produí el 14 d'Abril (data en que es proclamà la II República fa 47 anys) en que foren detingudes més d'un centenar de persones que participaven en diverses accions per la República, empasquinades propaganda, manifestacions. El segon fou a Valladolid, en un recital d'en Lluís Llach, motiu: llegir un comunicat de les forces polítiques i sindicals, conseqüència: una multa de 30.000 ptes. La conclusió es clara: repressió continua enfront de les reivindicacions de les classes populars.

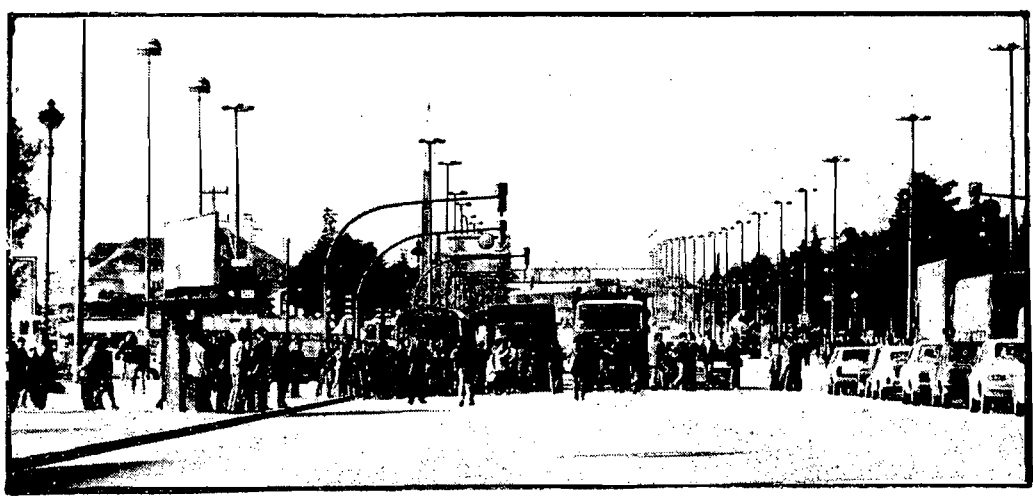

Ens trobem en front d'una ofensiva per part del Govern de L'UCD de retallar al màxim les llibertats democràtiques, reflexe d'aquesta política són les preautonomies conegudes fins ara sense cap mena d'atribució ni de presupost, reflexe d'aixó és l'aplaçament de les eleccions municipals, ja que poc li interessa perdre el domini que actualment té dins dels municipis, proves en tindriem moltes més si examinessim el projecte de constitució. Tot aixó és degut a que l'actual govern no és més que un fidel seguidor de la política del anterior regim franquista, de que no s'han depurat els aparells d'estat i mantenen els franquistes els llocs principals dins de l'ejèrcit, policia, administració.

No és sols el govern UCD el responsable d'aquests retalls de les llibertats, si'no que els partits en els que el poble va dipositar la seva confiança, els partits parlamentaris, poc han fet per lluitar-hi. Poc han fet per donar suport a la lluita al carrer, a les mobilitzacions. Els arguments els hem sentit moltes vegades, el perill golpista, la por als poders fàctics. Jo em pregunto, què millor per preparar un cop d'estat feixiste que mantenir la gent sentada sense capacitat de resposta?. L'únic que fan són comunicats a la premsa, discursos a les Corts, però tot aixó sense un suport popular no és res més que paper mullat.

No obstant tots els entrebanes, cal seguir lluitant per la llibertat d'expressió i per l'aprofundiment de les llibertats democràtiques. Cal lluitar per aconseguir el dret a expressar-se lliurement.

Joni

A D E U S I A U ! ! !
=====

Ha arribat l'hora de dir-nos ADEU. Aquesta és la darrera revista, d'aquest curs!, però creiem que no podem cloure aquestes 84 pàgines (tot un petit llibre) sense fer una mica d'inventari.

Creiem que, encara dels seus molts defectes, la revista s'ha fet popular, o al menys coneguda. Cada cop hem registrat intervencions de gent nova, i correccions, molts cops de faltes força greus (quasi sempre ortogràfiques) el que vol dir, i almenys això ens serveix de consol!, que s'ens escolta.

Creiem també no equivocar-nos al pensar que aquells que han col.laborat a la Revista, ho han fet amb un desig comú: fer néixer una comunicació que no existia a la Facultat; i en la mida que això s'ha assolit ens fa molt contents. Sabem ,

però, que no està tot fet, i per això us convidem a tots a seguir treballant a la Revista l'any vinent.

També voldriem dir-vos, abans de cloure, com està la situació financiera, perquè, com saveu, la Revista està subvencionada pel fons d'activitats culturals(2): el que vol dir que és de tots.

1ª revista: 100 exemplars, 5 ptes. ingressos: 500 ptes. despeses : 3200 ptes.

2ª revista : 300 exemplars, 15 ptes. ingressos: 4200 ptes. despeses: 6500 ptes.

3ª revista: 300 exemplars, 15 ptes. ingressos: 3575 ptes. despeses : 9000 ptes. (L)

(1). La tercera revista era un número extraordinari que constava de 24 pàgines.

(2) SUBVENCIÓ: 2700 ptes. / revista)

Res més, adéu siau !

ENCUESTA

El grup d'Història i Filosofia de la Ciència, del qual en van parlar al primer número d'aquesta revista, ha preparat una ampla enquesta adreçada a tots els membres d'aquesta Facultat. Aquesta consulta, que es distribuirà d'ací a pocs dies, és un primer intent per conèixer les idees de la nostra "minicomunitat de física respecte bon nombre d'aspectes de la vida acadèmica i de l'activitat científica en general. Us agrairem tot suggeriment que pugui contribuir a que la propera versió de l'enquesta assolixi veritablement l'objectiu d'expressar fidelment les opinions i idees rellevants de tots els membres de la Facultat.

Per facilitar l'anàlisi dels resultats, les preguntes tenen respostes alternatives i no excluïents numerades de l'1 al 212. S'ha d'envoltar amb un cercle aquelles respostes amb les que s'identifiqui el lector. Donat que l'espai deixat per les contestes "lliures" pot ser insuficient, podeu envoltar amb un cercle el número corresponent i escriure al darrera del full. Un cop omplertes les podeu dipositar a la bústia de la Revista (Biblioteca, planta 2) on també hi trobareu exemplars, o bé entregar-les a un company del curs que se'n farà responsable de la recollida.

Una enquesta tan ampla requereix temps per contestar-la, malgrat això, us demanem a tots, estudiants, becaris i professors, ho feu, perquè creiem que ens pot dur a conèixer amb més realisme la situació de diferents aspectes de la nostra vida diària. Agraïts per la vostra col.laboració.

I
CONCURS
FOTOGRAFIC F
DE I
S
I
Q
U
E
S
MAIG
1978